

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/89/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010404
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3820010404.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Mariána Dunčka v trestnej veci proti obžalovanému I. E., nar. XX.X.XXXX v Q., trvale bytom G., W. XXX/XX, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby llava, trestne stíhaného v bode 1/ pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v spojení s § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona a v bode 2/ pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 2, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 9. decembra 2020 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza a obžalovaného I. E. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/74/2020, zo dňa 28. októbra 2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania prokurátora a obžalovaného zamietajú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/74/2020, zo dňa 28. októbra 2020 bol obžalovaný I. E. uznaný vinným v bode 1/ zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v spojení s § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona a v bode 2/ zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 2, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona na skutkovom základe, že:

1/ dňa 8.4.2020 v čase o 20:40 hod. v obci G., na Ulici W., v prístavbe rodinného domu č. XXX/XX, sa v izbe tejto prístavby vyhrážal zabitím dcéry B. E. a jej priateľke I. L., ktoré s obvineným žijú v spoločnej domácnosti, tak, že najprv dcére B. E. povedal, že ju zabije sekerou a následne sa jeho dcére B. E. a jej priateľke I. L. vyhrážal, že do izby, v ktorej sa nachádzajú, hodí zápalnú fľašu, dymovnicu, a že ich podpáli naftou, pričom odišiel preč, avšak keď sa po chvíli vrátil späť k izbe, v ktorej sa nachádzali, pokúšal sa násilím dostať do tejto izby tak, že začal nasilu otvárať vstupné dvere do tejto izby, a keďže mu tieto dvere nešli otvoriť, trikrát kopol do týchto dverí, v dôsledku čoho ich vykopol, pričom I. L. spôsobil zranenie prsta na pravej ruke tak, že jej ho privrel do dverí, avšak toto zranenie si nevyžiadalo lekárske ošetrovanie, čím vzbudil u I. L. a B. E. dôvodnú obavu o ich život a zdravie,

2/ obvinený si pred dvadsiatimi rokmi v obci G., okres U. vyrobil strelnú zbraň a jej súčasť - hlaveň, ktoré držal bez povolenia až do dňa 9.4.2020 v rodinnom dome na E. W. č. XXX/XX v obci G., ako aj v hospodárskej budove bez popisného čísla k domu patriacej, pričom sa jednalo o 1 ks jednovýstrelovej zlamovacej palnej zbrane, tvarom pripomínajúcu jednovýstrelovú. pištoľ s celkovou dĺžkou cca 542 mm, ktorá pozostáva z podomácky upravenej hlavne výrobného čísla H bez overovacích značiek, pochádzajúcej z priemyselne vyrobenej jednovýstrelovej zlamovacej plynovej pušky - vzduchovky, konštrukčne zhodnej so vzduchovkami ruského výrobcu Q., ktorá bola upravená tak, že na hlavni zostal pôvodný vývrt 4,5 mm, okrem nábojovej komory hlavne, ktorú zväčšil na priemer cca 6,1 mm, do hĺbky cca 18,9 mm a z podomácky vyrobeného tela zbrane, ktoré obsahuje spúšťový, bicí a uzamykací

mechanizmus a 1 ks hlavne bez identifikačných údajov, podomácky upravenej z priemyselne vyrobenej hlavne, ktorá bola súčasťou plynovej pušky - vzduchovky, konštrukčne zhodnej so vzduchovkami československého výrobcu Česká Zbrojovka, pôvodne kalibru 4,5 mm, pričom táto hlaveň vykazuje znaky viacerých neoprávnených zásahov, čím takto upravená strelná zbraň a jej súčasť - hlaveň vykazujú nedovolenú úpravu, kde v dôsledku takejto úpravy spadá uvedená zbraň a jej súčasť - hlaveň do kategórie A podľa zákona č. 190/2003 Zb. - zakázaná zbraň a jej vlastníctvo a držba je bez povolenia zakázané,

Za to bol odsúdený podľa § 294 odsek 4 Trestného zákona s použitím § 41 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno l), n) Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 3 Trestného zákona, § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona „per analogiam“, § 51 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky s probačným dohľadom nad správaním obvineného v skúšobnej dobe, výkon ktorého sa mu podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a § 51 odsek 2 Trestného zákona podmieniene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 28 mesiacov.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno g) Trestného zákona bola obžalovanému uložená povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe v súčinnosti s probačným a mediáčnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku.

Podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia veci, a to podomácky vyrobenej jednovýstrelovej zlamovacej palnej zbrane - pištole s celkovou dĺžkou cca 542 mm, výrobné číslo X97053 + hlaveň bez identifikačných údajov, ktoré sa nachádzajú na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Prievidza, Odbor poriadkovej polície - oddelenie dokladov, v sklade oddelenia dokladov v Knihe úschov pod číslom PP-22/2020 s tým, že podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej vec sa stáva štát Slovenská republika.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podali odvolania prokurátor do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku a obžalovaný v zákonnej lehote.

Prokurátor v úvode písomných dôvodov odvolania poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol nasledovné:

„Rozsudok súdu vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného považujem za zákonný. Výrok rozsudku o uložení podmienieneho trestu odňatia slobody vzhľadom na osobu obžalovaného ale aj okolnosti skutku pod bodom 1 rozsudku považujem za neprímeraný a preto s odvolaním napadnutým výrokom rozsudku si dovoľím nesúhlasiť.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona 1) súd môže podmieniene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

1

b) prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 Trestného zákona podmieniene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatel'ovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Pokiaľ ide o hodnotenie osoby páchatel'a a jeho doterajšieho spôsobu života, treba uviesť, že záver o tom, že účel trestu sa môže dosiahnuť aj bez jeho výkonu, bude spravdla odôvodňovať zistenie, že páchatel' dosiaľ viedol riadny život. Pri hodnotení doterajšieho spôsobu života sa treba zaoberať prípadnou recidívou, ako aj okolnosťami, že sa páchatel' dopustil trestného činu opätovne. Okolnosti prípadu v zmysle tohto ustanovenia sa nevzťahujú na osobu páchatel'a, ani na možnosti jeho prevýchovy

a nápravy, ale sa týkajú spáchaného trestného činu, najmä pokiaľ ide o spôsob jeho spáchania, mieru zavinenia páchatel'a.

Trest odňatia slobody ukladaný v trestnom konaní je primárne koncipovaný ako nepodmienečný trest. Až za predpokladu splnenia zákonných podmienok upravených v § 49 Trestného zákona je súd oprávnený pristúpiť k podmiennečnému odkladu uloženého trestu odňatia slobody. Žiadny páchatel' trestnej činnosti nemá zákonný nárok na podmiennečný odklad výkonu trestu odňatia slobody, k tomuto možno pristúpiť len po splnení zákonných podmienok.

V predmetnej trestnej veci mám za to, že neboli naplnené podmienky podmiennečného odkladu výkonu uloženého trestu odňatia slobody predpokladané ust. § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Mám za to, že okresný súd pri rozhodovaní o treste nesprávne vyhodnotil osobu obžalovaného, ktorý bol v minulosti viac krát právoplatne odsúdený, z toho trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 11 220/04 aj za rovnaké konanie ako v predmetnej trestnej veci, keď sa násilím nebezpečne vyhrážal inej osobe a dokonca jej spôsobil ujmu na zdraví. Hoci na všetky odsúdenia obžalovaného sa vzťahuje právna fikcia, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený, treba podotknúť skutočnosť, že boli spáchané trestné činy, pričom táto skutočnosť zostáva uvedenou právnou fikciou nedotknutá. Ak teda právna fikcia, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený, znamená v podstate právny zánik skutočnosti odsúdenia, neznamená to i zánik skutočnosti, že páchatel' spáchal trestné činy. Takéto rozlišovanie týchto dvoch právnych skutočností opodstatňuje fakt, že ide o skutočnosti (udalosti) s rozdielnym obsahom, ktoré majú rozdielny význam a obsah. Napokon aj z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že zákonná fikcia, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby obžalovaného prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný v minulosti spáchal trestné činy a z tejto skutočnosti sa dal vyvodiť príslušný záver, že sa jedná o obžalovaného so sklonmi páchať trestnú činnosť a má negatívny, resp. ľahostajný vzťah k spoločenským hodnotám chránených Trestným zákonom.

Zároveň závadovosť osoby obžalovaného zvyrazňuje aj jeho priestupkové postihnutie v roku 2017 za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ktorý spáchal rovnako násilným konaním voči tej istej poškodenej ako v predmetnej trestnej veci, teda voči svojej dcére, ktorú fyzicky napadol a verbálne sa jej vyhrážal. V neposlednom rade svedčí v neprospech obžalovaného aj skutočnosť, že stíhaný skutok od bodom 1 rozsudku spáchal pod výrazným vplyvom alkoholu, ktorý podľa výpovedí poškodených konzumuje pravidelne a pod jeho vplyvom je opakovane agresívny.

Vzhľadom na uvedené objektívne skutočnosti sa obžalovaný javí ako mimoriadne konfliktný, opakovane sa dopúšťajúci protiprávnych konaní voči svojim blízkym osobám, dokonca za použitia násillia. Ani predchádzajúce potrestania nezabránili obžalovanému v pokračovaní v trestnej činnosti a nevedli u neho k náprave.

V predmetnej trestnej veci tak osoba obžalovaného ani povaha trestnej veci podľa môjho názoru neumožňujú urobiť relevantný záver, že na dosiahnutie účelu trestu nie je potrebný jeho výkon v ústave na výkon trestu odňatia slobody.

V zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona ukladaný trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívna zložka trestu) a vytvorí podmienky na jeho výchovu (výchovná zložka trestu). Vychádzajúc z princípov humánnosti pri ukladaní trestu z uvedeného vyplýva a súdna prax v tomto smere aj fakticky postupuje, že pri ukladaní trestov páchatel'om v zásade u prvotrestaných osôb vystupuje do popredia výchovná zložka trestu pred represívnou. V prípade recidívy trestnej činnosti páchatel'a je však už nevyhnutné podstatne obozretnejšie pristupovať k posudzovaniu zabezpečenia výchovnej zložky trestu vo vzťahu k páchatel'ovi, keďže zistená recidíva logicky v zásade nasvedčuje o neúčte páchatel'a k záujmom chráneným Trestným zákonom a k tomu, že predchádzajúce tresty nevedli k prevýchove páchatel'a, teda k prijatiu skutočnému predsavzatia páchatel'a viesť riadny život. V takom prípade logicky musí v zásade prichádzať do úvahy uprednostnenie represívnej zložky pred výchovnou zložkou trestu.

U obžalovaného nemožno tento účel dosiahnuť inak, ako uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, čo je zrejme zo spôsobu jeho doterajšieho života. Na ochranu jeho najbližších zjavne

nepostačuje uloženie podmieneného trestu a je aj v záujme predchádzania páchania trestnej činnosti u menovanému uložiť mu trest nepodmienečný.

Vzhľadom na uvedené nie je možné v predmetnej trestnej veci konštatovať, že trestné činy, pre ktoré je obžalovaný trestne stíhaný v tomto konaní, by boli skutočne len mimoriadnym excesom, že u obžalovaného bol už predchádzajúcimi trestami odňatia slobody úplne naplnený výchovný účel v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. (nadobudnutie trvalého a pevného vnútorného presvedčenia viesť riadny život), a že napriek recidíve obžalovaného nie je potrebné za účelom ochrany spoločnosti pred obžalovaným v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona primárne uprednostniť represívnu stránku trestu, založenú na vytvorení objektívnych prekážok, aby sa obžalovaný nedopúšťal ďalšej trestnej činnosti.

S použitím uplatnených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ako aj s uplatnením ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku per analogiam a uloženým trestom prepadnutia veci sa v predmetnej trestnej veci stotožňujem.

S poukazom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne, v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Prievidzi vo výroku o treste, a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanému Ivanovi Uríkovi sám podľa § 294 o sek 4 Trestného zákona s použitím § 41 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno l), n) Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 3 Trestného zákona, § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona „per analogiam“ uložil nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici zníženej trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.“

Obhajca obžalovaného v úvode odôvodnenia odvolania poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol nasledovné:

„Podanie odvolanie odôvodňujeme tým, že ako obhajoba máme za to, že napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona týkajúce sa zásad ukladania trestov a zároveň sa nám javí uložený podmienený trest s probačným dohľadom (aj spolu s príkazom mu určeným v rámci nariadeného probačného dohľadu) ako trest neprimerane prísny a teda nie spravodlivý. Zároveň súdu vyčítame, že sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie vo vzťahu k uloženému trestu.

Podľa § ods. 4 Trestného zákona „Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy“.

Obhajoba musí čiastočne prisvedčiť súdu, že tento v zásade správne ustálil jednotlivé poľahčujúce okolnosti a to podľa § písm. l), n) Tr. zák. a že správne v rovine právnej ako i skutkovej odôvodnil, prečo tieto okolnosti na strane obžalovaného by mali byť v jeho prospech použité. Súd pri hodnotení jednotlivých poľahčujúcich okolností správne poukázal na skutočnosť, že to bol práve sám obžalovaný, ktorý sám sa priznal a dobrovoľne vydal neskôr zaistenú predmetnú zbraň, pričom v tejto časti súdu vyčítame, že toto konanie obžalovaného subsumoval resp. zahrnul len do rámci poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l), n) Tr. zákona a nie do samostatnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 ods. m) Trestného zákona (vo vzťahu k skutku uvedenom v bode 2/ obžaloby) a to, že sám obžalovaný oznámil trestný čin príslušným orgánom.

Z vykonaného dokazovania a z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že podnetom na zásah polície dňa 8.4.2020 na mieste bolo telefonický oznam poškodenej K. E. vo vzťahu k prečinu nebezpečného vyhrážania, pričom ten tel. oznam ako i následné šetrenie privolanej hliadky PZ neobsahovalo žiadne prvotné informácie ohľadne možného nedovoleného ozbrojovania (t. j. výroba a držba zbrane). Je potrebné jednoznačne uviesť, že to bol práve a výlučne obžalovaný, ktorý na mieste počas svojho vyťažovania sám, dobrovoľne a iniciatívne uviedol (bez toho, aby polícia o tejto skutočnosti mala v danej chvíli akékoľvek informácie, alebo akékoľvek dôvodné podozrenie), že má doma podomácky vyrobenú strelnú zbraň a náboje, pričom aj uviedol miesto, kde uvedené predmety mal držať. Práve na základe informácii priamo od obžalovaného polícia začala vo veci konať, čo v konečnom dôsledku viedlo k začatiu trestného stíhania a následnému podaniu obžaloby vo veci nedovoleného ozbrojovania.

Obhajoba má za to, že súd síce správne ustálil, že v danej trestnej veci v prípade uloženia trestu v zákonom stanovenej trestnej sadzbe hoc pri samotnej jej dolnej hranici by išlo o trest neprimerane prísny a že teda je tu dôvod na použitie ustanovenia § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, avšak napadnutému rozsudku vyčítame, že nevidel dôvod na použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona, ale len na použitie ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona „per analogiam“. Obhajoba má jednoznačne za to, že súd nedostatočne posúdil jednotlivé okolnosti prípadu ako i samotné pomery obžalovaného a v tomto kontexte sa teda nedostatočne zaoberal prípadnou možnosťou uloženia podmieneného trestu odňatia slobody a to bez probačného dohľadu.

Obhajoba dáva odvolaciemu súdu do pozornosti tú skutočnosť, že v prípade obžalovaného ide o osobu, na ktorého sa hľadí, akoby nebol súdne trestaný, a preto podľa názoru obhajoby je pri ukladaní trestu a jeho výmery potrebné dôsledne skúmať okolnosti prípadu a to najmä za akých podmienok došlo k spáchaniu skutku, čo viedlo páchatel'a k spáchaniu skutku ako i samotné pomery páchatel'a.

Zo znaleckého posudku č. 49/2020, znalca L. M. L., ktorý bol v rozhodnej časti oboznámený na hlavnom pojednávaní jeho prečítaním, pri otázke rozboru osobnosti k pohnútke, ktorá viedla obžalovaného ku spáchaniu trestného činu (otázka č. 10 posudku) znalkyňa uviedla, že „Konfliktné vzťahy v rodine, dlhodobá napätá atmosféra a klíma, na ktorej sa podieľali tak obvinený ako i svedkyňa I. a dcéra obv. B., viedli ku spáchaniu trestného činu. Môžeme hovoriť o pohnútke nezištnej, ktorej motívom nebolo ublíženie. O pohnútke s charakterom sociálnych, jednak o potrebe rešpektácie, úcty, ale hlavne vyriešení problémov, konfliktov a vzťahov, prameniacych z nechoty zapájať sa do domácnosti v rodine a následného plnenia si základných povinností, na ktorých sa mali podieľať aj svedkyňa I. a dcéra B.. Vyžadoval od nich, aby si našli prácu a spolupodievali sa na finančnom pokrytí, platení nákladov, hygieny v domácnosti, na stravovaní ako i zabezpečení kľudu“.

Znalkyňa sa pozitívne vyjadrila aj k otázke resocializácie obvineného, keď uviedla, že „resocializácia obvineného je možná, je však priamo úmerná správaniu všetkých prítomných členov v rodine, resp. tak obvineného ako i jeho dcéry B. a svedkyne I.“.

Vyššie uvedené závery znaleckého posudku v plnom rozsahu korešpondujú s výsluchom obvineného na hlavnom pojednávaní, ktorý uviedol, že dôvodom spáchania skutku nebezpečného vyhrážania bol pasívny až parazitický spôsob života jeho dcéry B. ako i jej družky I., ktoré nikde nerobili, ktoré neboli ani evidované na úrade práce, ktoré sa odmietali zapájať do prác a starostlivosti o domácnosť, ktoré ani žiadnym spôsobom finančne neprispievali na chod domácnosti.

To, že svojím správaním určitým spôsobom aj samotná poškodená K. E. ako i jej družka I. „pohnali“ obžalovaného k trestnej činnosti uvádza aj samotná poškodená a to vo svojom vyjadrení zo dňa 15.10.2020, ktoré bolo oboznamované ako dôkaz jeho prečítaním na HP.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie je teda zrejmé, že to boli práve poškodené a to dcéra obž. B. E. a jej družka I. L., ktoré podstatným spôsobom prispeli ku vzniku kolíznej situácie, ktorá vyvrcholila až do samotného skutku nebezpečného vyhrážania a teda tieto osoby sú určitým spôsobom spoluzodpovedné za negatívnu atmosféru v rodine, ktorá predchádzala a podmienila spáchanie obžalobného skutku.

Obhajoba má za to, že súd by sa nemal izolovane vyhodnocovať resp. skúmať len správanie obžalovaného, ale toto jeho správanie by mal posudzovať v kontexte správania aj iných zúčastnených osôb a zároveň by mal hodnotiť, v akej miere sa toto ich správanie negatívne premietlo do správania obžalovaného.

Pokiaľ osoby poškodených dlhodobu žijú / žili doslova „parazitickým“ spôsobom života na obžalovanom a to v rozpore so zaužívanými normami spoločenského správania a táto skutočnosť prispela / bola dôvodom k spáchaniu trestného činu, súd mal túto okolnosť jednoznačne zohľadniť v rámci § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Obhajoba poukazuje aj na ďalší aspekt z hľadiska ukladania tohto ktorého trestu a jeho výmery a to s poukazom na účel trestu, ktorý sa má potrestaním dosiahnuť a to predovšetkým v podobe vyjadrenia morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou a odradenia ostatných od páchania trestných činov. Je zrejmé, že obžalovaný je väzobne stíhaný a teda v súčasnosti je umiestnený v ústave na výkon väzby,

kde žije aj spolu s ostatnými väzobne stíhanými osobami. V tomto prostrední je teda zjavné, že tieto osoby si navzájom vymieňajú informácie o svojej trestnej činnosti ako i tom ktorom postihu / treste za túto ktorú činnosť / skutok. V prípade obžalovaného tu máme teda osobu, ktorý:

- v plnom rozsahu spolupracoval s OČTK pri objasňovaní trestnej činnosti
- sám sa „udal“ a to tým, že oznámi hliadke polície dobrovoľne a iniciatívne držbu podomácky vyrobenej strelnej zbrane
- sám uviedol a zotrvala na skutočnostiach, ktoré v konečnom dôsledku boli dôvodom na použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty (dlhší čas - v prípade skutku nedovoleného ozbrojovania), pričom zo žiadneho iného ďalšieho dôkazu tento predmetný dôvod nevyplýval, alebo sa nedal odvodiť
- ako súd správne poukázal, v podanej obžalobe 2Pp 173/3307 (skutok nebezpečného vyhrážania) svojím priznaním a postojom výrazne odstránil stav prípadnej dôkaznej núdze, kedy všetci rozhodní svedkovia po vznesení obvinenia odmietli vypovedať
- ide o onkologického pacienta

Ak teda v prípade obžalovaného mu bude síce uložený podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom, avšak trest z hľadiska svojej výmery najprísnejší a to až na 3 roky (pri posudzovaní výmery možného uloženia podmienených trestov), takto uložený trest bude čiastočne negovať samotný vyššie uvedený účel trestu a bude zlým signálom tak pre spoločnosť ako i pre tých obžalovaných, ktorí by prípadne chceli oznamovať svoju trestnú činnosť polícii, resp. spolupracovať s políciou a teda prirodzene očakávajú, že súd bude k nim pristupovať zhovievavejšie.

Odôvodnenie zákonného sudcu v časti, prečo obžalovanému nebolo možné uložiť podmienený trest odňatia slobody za použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona považujeme za málo dôvodné až nepreukázané, ktoré nezodpovedá zásadám spravodlivého rozhodnutia súdu.

Obhajoba má za to, že súd by k uloženiu podmienenému trestu odňatia slobody s probačným dohľadom mal pristupovať len vtedy, ak skutočne bude mať dôvod na uloženie takéhoto dohľadu a teda, že takýto dohľad bude z pohľadu súdu nevyhnutný na naplnenie účelu trestu. Obhajoba sa domnieva, že súd pristúpil k uloženiu probačného dohľadu len z dôvodu, že použil ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona „per analogiam“ (spodná hranica trestu po znížení o 1/3 - 32 mesiacov) a teda mal v zásade len možnosť uloženia nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo podmieneného trestu s probačným dohľadom.

Poukazuje na to, že konanie môjho klienta v prípade skutku nebezpečného vyhrážania nemalo charakter opakovanej činnosti v zásade išlo o jeden izolovaný skutok. Zo znaleckého posudku je zrejmé, že obžalovaný nie je agresor a jeho pohnútkou nebolo ublížiť poškodeným.

Z vykonané dokazovania je zrejmé, že obžalovaný s poškodenou / nými pravidelne z ústavu na výkon väzby komunikuje a že si nastavili pravidlá vzájomného správania sa v prípade návratu obžalovaného domov a že všetky strany sú odhodlané tieto pravidlá dodržiavať.

Správy a hodnotenia z ústavu na výkon väzby ako i správy z obce sú pozitívne, čo len potvrdzuje konštatovanie možnej pozitívnej resocializácie obžalovaného.

Vzhľadom na čas, ktorý od obmedzenia osobnej slobody už obžalovaný strávil vo väzbe (viac ako 7 mesiacov k predpokladanému termínu VZ o odvolaní), tieto hodnotenia sú dokladom pozitívnej prístupu obžalovaného k svojej prevýchove, pričom aj samotná dĺžka času stráveného vo väzbe pre obvineného je určitým spôsobom už „trestom“ vykonávaným na jeho osobe.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona „Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby“.

Súd v rámci odôvodnenia uloženia napadnutého trestu síce spomenul, že zohľadnil aj ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného zákona, pričom len pomerne stručne bez bližšieho zdôvodnenia uviedol, že na strane obžalovaného sú dôvody v smere odkázanosti najbližšej rodiny na jeho osobu a negatívnej dopadu najbližších v prípade nepodmieneného trestu odňatia slobody, pričom obhajobe nie je zrejmé, prečo tieto súdom uvádzané dôvody nemohli byť dôvodom aj pre následné použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Z vykonaného dokazovania na HP je zrejmé, že v rodine obžalovaného po jeho zadržaní z titulu väzby sa výrazne zhoršila starostlivosť o domácnosť a osobná starostlivosť o rodičov obžalovaného. Rodina obžalovaného je finančne podvyživená, žije v staršom rodinnom dome, ktorý si vyžaduje neustálu údržbu a opravy, ktoré vykonával práve obžalovaný, ktorý osobne pomáhal aj svojim rodičom (viď bližšie čestné prehlásenie W. E. zo dňa 15.10.2020 a vyjadrenie B. E. zo dňa 15.10.2020).

Sme toho názoru, že obžalovanému v rámci generálnej ako i individuálnej prevencie nie je potrebné ukladať tak prísny podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom s tak dlhou skúšobnou dobou, ako to bolo v prípade napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme teda odvolaciemu súdu v Trenčíne, aby napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Trestného poriadku v časti výroku o treste zrušil (mimo výroku o uložení trestu prepadnutia veci) a sám vo veci v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku uloží obžalovanému primeraný trest odňatia slobody s podmieneným odkladom výkonu trestu s primeranou skúšobnou dobou, t. j. v nižšej výmere (t. j. trest miernejší), aká mu bola uložená v napadnutom rozsudku.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu a uviedol nasledovné:

„Z písomného odôvodnenia OP voči napadnutému rozsudku v zásade vyplýva, že považuje osobu obžalovaného za mimoriadne konfliktného, ktorý sa opakovane dopúšťa protiprávnych konaní voči blízkym osobám, že v jeho prípade už ide o recidívu a o neúctu k záujmom chráneným zákonom a že teda logicky v jeho prípade musí byť uprednostnená represívna zložka pred výchovnou zložkou trestu a že teda je potrebné na obžalovaného pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody.

Obhajoba je toho názoru, že podané odvolanie OP v neprospech obžalovaného voči výroku o treste napadnutého trestu je nedôvodné a preto je potrebné ho v celom rozsahu zamietnuť.

Jednotlivé dôvody, o ktoré prokuratúra opiera svoje tvrdenia o potrebe uloženie nepodmienečného trestu sú opisované značne zjednodušene a výrazne v neprospech obžalovaného a sú zároveň podstatným spôsobom vytrhnuté z celkového kontextu hodnotenia / pohľadu na osobu obžalovaného ako i na okolnosti prípadu.

Prokuratúra sa snaží navodiť dojem, že v osobe obžalovaného v podstate ide o „recidivistu“, nakoľko už v minulosti bol opakovane odsúdený a to bez ohľadu na to, že platí zákonná dikcia, že sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. V tejto časti je však potrebné dodať, že posledného konania so súdnym postihom sa obžalovaný dopustil pred viac ako 15-timi rokmi, t. j. s dostatočným odstupom času na to, aby sme si mohli osvojiť konštatovanie prokuratúry, že ide o osobu s ľahostajným postojom k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom.

S prihliadnutím na konanie a morálny charakter osôb poškodených v tomto konaní obhajoba uvádzam, že podľa jej názoru ochrana poškodených osôb (dcéra obžalovaného a jej priateľka) nemôže byť „absolútna“, t. j. súd by mal jednotlivo ako i súhrne skúmať jednotlivé okolnosti prípadu o to viac, ak z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že práve tieto osoby svojím parazitným a spoločensky neakceptovateľným spôsobom života mali podstatný podiel na vzniku skutku s trestným obsahom, Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že poškodené samé pripustili svoj podiel na vzniku situácie, ktorá kulminovala v trestnú činnosť obžalovaného a že sú si vedomé tohto, že sa potrebujú zmeniť.

Pokiaľ prokuratúra uvádza, že je potrebné, aby štát poskytol ochranu najbližším obžalovaného a to v podobe uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody u obžalovaného, obhajoba pripomína, že práve poškodená B. E. vo svojom písomnom prehlásení zo dňa 15.10.2020 sa takejto „ochrany“ zo strany štátu nedomáha, práve naopak súd žiada, aby jej otcovi, t. j. obžalovanému súdu ukladal len podmienený trest a ďalej uvádza, že je presvedčená, že otec sa už viac protiprávneho konania nedopustí.

Obhajoba opätovne pripomína, že obžalovaný je vo výkone preventívnej väzby, t. j. boli vykonané také opatrenia, aby obžalovaný nepokračoval v prípadnej trestnej činnosti, pričom podľa názoru obhajoby neexistuje žiadny právne relevantný dôvod, aby tieto obmedzenia ďalej pokračovali formou výkonu

nepodmienečného trestu odňatia slobody, aby sme z obžalovaného vychovali ďalšieho „basistu“ a aby sme jeho ochotu spolupracovať s políciou a jeho postoj k trestnej činnosti „odmenili“ výkonom trestu.

Ďalej máme za to, že obhajoba vo svojom písomnom odvolaní zo dňa 6.11.2020 voči napadnutému rozhodnutiu uviedla všetky rozhodné skutočnosti / dôvody, na základe ktorých naďalej tvrdíme, že obžalovanému je potrebné ukladať miernejší trest ako trest uložený v napadnutom rozsudku a nie naopak, ukladať mu trest prísnejší (ako požaduje OP), a preto na našich odvolacích dôvodoch v plnom rozsahu trváme.

Preto na záver navrhujeme odvolaciemu súdu, aby nášmu odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a odvolanie prokuratúry ako nedôvodné zamietol.“

Na verejnom zasadnutí, konanom o odvolaniach, prítomné procesné strany zotrvali na svojich písomných návrhoch a odvolanie protistrany navrhli ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaných odvolaní na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste odňatia slobody, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaniami napadnutému rozsudku, odvolací súd na základe preskúmania vecí nezistil v postupe okresného súdu existenciu procesných chýb, ktoré by samé osebe odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch odvolaní prokurátora a obžalovaného nie je ani namietaná existencia takýchto procesných väd, zakladajúcich dôvody pre zrušenie podanými odvolaniami napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Na základe preskúmania správnosti samotných odvolaní prokurátora a obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste odňatia slobody senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že napadnuté výroky rozsudku okresného súdu sú správne a zákonné.

Ako vyplýva z dôvodov podaných odvolaní, prokurátor namieta existenciu chýb napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. a obhajoba v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Tr. por.

Pokiaľ ide o posúdenie takto formálne vymedzených dôvodov podaných odvolaní s ich konkrétnym obsahom z hľadiska prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu podľa § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd konštatuje, že v prípade prokurátora formálne vymedzený obsah odvolacích dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. korešponduje s konkrétnou argumentáciou v dôvodoch jeho odvolania.

Podľa názoru odvolacieho súdu obhajobou formálne namietaná existencia chýb napadnutých výrokov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nie je premietnutá vo vyššie citovanom obsahu dôvodov odvolania obžalovaného. Odvolací súd konštatuje, že v konkrétnom obsahu dôvodov odvolania obžalovaného nie je žiadnym spôsobom namietaná správnosť akýchkoľvek skutkových zistení okresného súdu, rozhodných pre ukladanie trestu, je len namietané, že okresný súd správne zisteným skutkovým okolnostiam nepriznal význam podľa predstáv obhajoby. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nemohol stotožniť z názorom obhajoby, podľa ktorého rozsudok okresného súdu v súvislosti s napadnutými výrokmi by mal trpieť vadami v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Pokiaľ ide o obhajobou vymedzený odvolací dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. zák., podľa názoru odvolacieho súdu takto vymedzenému odvolaciemu dôvodu zodpovedá v dôvodoch odvolania namietané nepriznanie poľahčujúcej skutočnosti podľa § 36 písm. m) Tr. zák. vzhľadom na okolnosť, že obžalovaný sám polícii oznámil nelegálnu držbu zbrane tak, ako sa mu to kladie za vinu v skutkovej vete pod bodom 2/ výrokovej časti napadnutého rozsudku. Na základe preskúmania vecí sa odvolací

súd stotožnil s formálnou správnosťou uvedenej argumentácie obhajoby, nakoľko takéto konanie obžalovaného podľa právneho názoru odvolacieho súdu skutočne napĺňa pojmové znaky poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. m) Tr. zák.

Podľa názoru odvolacieho súdu toto formálne pochybenie okresného súdu však v danom prípade nemalo žiadny vplyv na správne ustálenie zákonom ustanovenej trestnej sadzby okresným súdom, nakoľko priznanie aj tejto poľahčujúcej okolnosti nemá žiadny vplyv na okresným súdom ustálenú prevahu poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák., ktoré ustanovenie okresný súd s poukazom na konkrétne znenie napadnutých výrokov nepochybne aplikoval pri ukladaní trestu obžalovanému. S poukazom na uvedené a na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd nepochybne v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní konkrétnej výmery trestu obžalovanému prihliadal aj na skutočnosť, ktorou bolo zistené oznámenie skutku obžalovaným pod bodom 2/ privolanej hliadke (viď str. 6 napadnutého rozsudku), odvolací súd v tomto obhajobou namietanom formálnom porušení ustanovení Trestného zákona nevzhladol takú závažnosť, ktorá by mohla byť dôvodom na zrušenie odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste odňatia slobody podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Pokiaľ ide vady v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por., namietané oboma odvolateľmi v argumentácii v dôvodoch svojich odvolaní, odvolací súd konštatuje, že argumentácia odvolateľov vychádza zo správne zistených skutkových okolností prípadu okresným súdom, pričom každý z odvolateľov vo svojej argumentácii tvrdí len to, že okresný súd v zmysle § 34 ods. 1, 3, 4 Tr. zák. mal odvolateľmi tvrdeným okolnostiam prípadu priznať iný význam.

Na základe preskúmania obsahu spisu a obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd na rozdiel od argumentácie odvolateľov v dôvodoch ich odvolaní pri rozhodovaní o konkrétnej výmere trestu odňatia slobody obžalovanému citlivo prihliadal na všetky správne zistené skutkové okolnosti, svedčiace ako v neprospech, tak aj v prospech obžalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu už argumentácia okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. dáva jasné a zrozumiteľné odpovede (nie však odpovede podľa predstáv odvolateľov) na všetky argumenty odvolateľov v dôvodoch ich odvolaní.

Nad rámec správnych úvah okresného súdu, majúcich úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, odvolací súd považuje za potrebné dodať, že argument prokurátora o recidíve obžalovaného je rozporný so zákonnou fikciou vo vzťahu k predchádzajúcim odsúdeniam obžalovaného, z ktorého dôvodu je vylúčené v danom prípade stotožniť sa s touto argumentáciou prokurátora v prospech uloženia prísnejšieho trestu obžalovanému z dôvodu prokurátorom namietanej neprimeranosti trestu, uloženého obžalovanému okresným súdom. Z hľadiska dôvodov odvolania obhajoby odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že závažnosť činu určuje zákonodarca výmerou trestnej sadzby, pričom odhliadnuc od zvýšenej hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v prejednávacom prípade je dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody v tomto prípade až 4 roky, kedy prichádza do úvahy len výkon trestu odňatia slobody bez možnosti podmieneného odkladu jeho výkonu. Ak teda v danom prípade okresný súd akceptoval všetky obhajobou zvýrazňované skutočnosti, svedčiace v prospech obžalovaného, popri správne zistených skutočnostiach, svedčiacich v neprospech obžalovaného a uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby za súčasného podmieneného odkladu jeho výkonu, podľa právneho názoru odvolacieho súdu neprichádza do úvahy záver o neprimeranej prísnosti takto uloženého trestu odňatia slobody.

S poukazom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s dôvodnosťou podaných odvolaní prokurátora a obžalovaného z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.

Na podklade odvolaní prokurátora a obžalovaného odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných väd, v podaných odvolaniach nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však odvolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.